

РЕШЕНИЕ

№ 1237

гр. София, 27.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 27.01.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Полина Величкова

при участието на секретаря Кристина Българиева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **11115** по описа за **2022** година докладвано от съдия Десислава Корнезова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК във вр.чл.63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на началник група в отдел „Пътна полиция“- СДВР, подадена чрез процесуален представител юрк. М. Д. срещу РЕШЕНИЕ № 4358 от 16.11.2022г. на СРС, НО, 130-ти състав, постановено по нахд № 11881/2022г.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на съдебния акт, поради постановяването му в противоречие с правилата на материалния закон. Касаторът излага доводи, че е доказано извършването на вмененото нарушение по чл.5, ал.3, т.1 от ЗДвП, а наказанието било наложено в неговия абсолютно определения размер от 1 000.00 лева. В хода на протеклото производство не са били допуснати процесуални нарушения, които да са го опорочили и да са ограничили правата на водача. Неправилен се явявал извода на съда, че мястото на извършване на нарушението не било описано коректно. Д. Н. Д. знаел къде е бил спрян за проверка, не е било нарушено по никакъв начин неговото право на защита, той не е имал възражения срещу съставения на място АУАН, а впоследствие не е подал и писмени възражения срещу констатациите, съдържащи се в него.

Касаторът моли да бъде отменено решението на СРС, НО, 130-ти състав по нахд № 11881/2022г., като вместо него се постанови ново решение, с което да се потвърди НП № 22-4332-014309/28.07.2022г. Претендира да се присъди юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът – Д. Н. Д. се представлява от адв. А. Б., който оспорва жалбата. По същество излага доводи за нейната неоснователност. Акцентира, че съдебният акт е правилен, защото е постановен в съответствие с нормата на чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН, а именно: непълно посочване на точното място на извършване на нарушението.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА счита жалбата за неоснователна и дава заключение, че решението на СРС следва да бъде потвърдено.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е ОСНОВАТЕЛНА.

С решение № 4358 от 16.11.2022г., постановено по нахд № 11881/2022г. на СРС, НО, 130-ти състав е отменено НП № 22-4332-014309/28.07.2022г., с което на Д. Н. Д. на основание чл.174, ал.1, т.2 от ЗДвП е било наложено административно наказание –глоба в размер на 1 000.00 /хиляда/ лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 12 месеца за извършено административно нарушение по чл.5, ал.3,т.1 от ЗДвП.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е приел писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК, както и е събрал гласни доказателства, чрез разпит на актосъставителя Д. Е. Т. и свидетелката В. З. Д.. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че при издаването на наказателното постановление е допуснато съществено процесуално нарушение по чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН, изразяващо се в непосочване на точното място на извършване на нарушението. По този начин било ограничено правото на защита на Д. Н. Д. да узнае какво точно нарушение е извършил.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по см. на чл.219, ал.1 АПК.

Касационната инстанция на основание чл.220 АПК приема за доказани и установени фактите, изложени от СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 130-ти състав. По смисъла на тази разпоредба съществува забрана за фактически установявания в касационното производство, като правомощията на съда се изразяват само в преценката дали въззивният съд правилно е приложил относимите материално-правни норми.

На 17.07.2022г. в 11.39 часа в [населено място], по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], Д. Н. Д. е управлявал влекач „М. ТГХ”, рег. [рег.номер на МПС] след употреба на алкохол. Извършена му е била проверка с алкотест „Дрегер 7510 ARNJ 0022“, проба № 858, който е отчетел положителен резултат от 0.94 промила в издишания въздух. Направена е била и кръвна проба в МБАЛ „Света Ана“ АД с резултат от същата- 0.85 промила. В тази връзка в присъствието на един свидетел е съставен акт за установяване на административно нарушение № 686691/17.07.2022г. Въз основа на изготвения акт е издадено обжалваното наказателно постановление от органите на СДВР, с което за нарушение по чл.5, ал.3, т.1 ЗДвП е била наложена глоба по чл.174, ал.1, т.2 ЗДвП в абсолютно определения от закона размер от 1 000.00 /хиляда/ лева, както и водачът е бил лишен от право да управлява МПС за срок от 12 месеца.

Касационната инстанция приема, че съдебният акт е неправилен, защото при неговото постановяване е допуснато нарушение на материалния закон – касационно отменително основание по чл. 348, ал. 1, т.1 от НПК. Съображенията за това са следните:

На първо място, санкционният акт е отменен единствено поради съображението на първостепенния съд, че не е точно индивидуализирано мястото на извършване на твърдяното административно нарушение. Настоящият съдебен състав не споделя и не подкрепя този довод, като счита същият за неправилен и необоснован. Въззивният съд е абсолютизирал правилото на чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН досежно фактическото описание на деянието, свързано с мястото на извършване на същото. Повече от конкретно и коректно е отразено мястото на което се твърди, че е осъществено деянието и то е в [населено място], [улица]в посока от [улица]към [улица]. В АУАН е уточнено още, че нарушението е станало в [населено място], на път П-18, ул.“Околовръстен път С.- Кривина - К.“. В по-голяма степен от това изчерпателно описание не би могло да се изисква от наказващия орган и съвсем разбираемо е както за съда, така и за ответника мястото на което е настъпило нарушението. От страна на АНО при издаването на НП няма допуснато процесуално нарушение по чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН, а още по-малко такова със съществен характер, както го е квалифицирал СРС. Съществено нарушение на цитираната разпоредба би могло да бъде единствено липсата на посочено място на извършване на деянието или неправилно определено такова.

Настоящият състав на съда споделя разбирането, че нарушение на процесуалните правила от категорията на съществените, което винаги обуславя отмяна на акта е само онова, което е довело до пълна невъзможност обвиненото лице да разбере какво нарушение е извършило и кои относими норми от действащото законодателство, следва да бъдат приложени. От самото начало на образуваното производство Д. Н. Д. е бил съвсем наясно за какво точно нарушение му се търси отговорност, къде е станало това нарушение и той по никакъв начин не е бил лишен от възможността да организира своята защита и да подаде възражения както срещу съставения АУАН № 686691/17.07.2022г., а в следствие и жалба срещу НП с вх. № УРИ433200-90675/09.09.2022г. Следователно, ответникът несъмнено е бил запознат с рамките и съдържанието на обвинението срещу него и е бил в състояние да проведе защитната си позиция, както в хода на развитото се административнонаказателно производство, така и в съдебната фаза на процеса.

Съставените актове очертават по разбираем начин в конкретика фактическото обвинение за твърденото нарушение на позитивни правила за поведение. В АУАН и НП са описани относимите към съставомерността на нарушението факти и обстоятелства. Налице е коректно цитиране на нормативните правила, вкл. цифровото им означение, доколкото направеното изложение на реализираното от водача нарушение, респ. обстоятелствата, при които то е извършено, е формулирано изчерпателно и ясно в достатъчна степен.

На второ място, при разглеждане на спорове за отмяна на наказателни постановления, районният съд е винаги инстанция по същество- чл.63, ал.1 от ЗАНН. Това означава, че следва да провери законността на акта, т.е. дали правилно са приложени процесуалният и материалният закони, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя- арг. от чл.314, ал.1 от НПК във вр.чл.84 ЗАНН. В изпълнение на това си правомощие- чл.13, чл.107, ал.3 и чл.313-чл.314 от НПК във вр.чл.84 ЗАНН, съдът е длъжен и служебно да констатира и установи дали наказателното постановление № 22-4332-014309/28.07.2022г. е издадено в предвидената от закона писмена форма, съдържание и срокове.

В обжалваното решение липсват изложени аргументи относно извършено ли е

административно нарушение с посочената правна квалификация, авторството на деянието и респ. досежно размера на наложеното наказание. Касационната инстанция при тази хипотеза, доколкото на първо място ревизира постановения съдебен акт и на второ място издаденото наказателно постановление, е в невъзможност да извърши дължимата проверка, тъй като не са изложени мотиви по същество на спора между страните. Недопустимо е за първи път касационната инстанция да се произнася в настоящото производство, тъй като лишава страните най-малкото да вземат становище по даден правен извод и съответно да ангажират доказателства. Ако се разгледа спора по същество от тази инстанция, то за първи път ще има изложени мотиви по отношение спазване на процесуалните правила, както и на приложимите норми по ЗДвП.

В касационното производство не се решава материалноправния спор, а същото има за предмет преценката относно правилността, респ. допустимостта и действителността на въззивното решение. Касационният съд изследва съответствието му с материалния закон, въз основа на фактите, установени от първата инстанция. Дейността се свежда единствено до проверка, дали фактите са подведени вярно под хипотезата на правната норма и дали правилно са приложени предвидените в нея правни последици.

По тези доводи и в заключение, решението от 16.11.2022г. на СРС, НО, 130-ти състав е неправилно на основание чл.348, ал.1, т.1 от НПК и при условията и по реда на чл.221, ал.2 във вр.чл.222, ал.2, т.1 АПК следва да бъде отменено, а делото върнато за повторно разглеждане от друг съдебен състав. Не се констатираха служебно основанията за касиране на съдебния акт по см. на чл.218, ал.2 АПК във вр.чл.209, т.1 и т.2 АПК.

По искането на касатора за присъждане на разноски, представляващи юрисконсултско възнаграждение за осъществено процесуално представителство от юрк. М. Д., следва да се произнесе СРС на основание чл.226, ал.3 от АПК, в зависимост от изхода на спора.

Така мотивиран, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, III Касационен състав на основание чл.221, ал.2 и чл.222, ал.2, т.1 от АПК във вр.чл.63в от ЗАНН

Р Е Ш Е Н И Е :

ОТМЕНЯ решение № 4358 от 16.11.2022г., постановено по нахд № 11881/2022г. на СРС, НО, 130-ти състав, като:

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на Софийски районен съд, Наказателно отделение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.